

Erdély

ALAPÍTVÁ 1892-BEN

Új sorozat, 184. szám
2023/13.Az Erdélyi Kárpát-Egyesület
– Kolozsvár 1891 Értesítője

Szerkesztőség (info@ekokolozsvar.ro):

Kismihály Boglárka,
Tóthpál Tamás.

Főmunkatárs: Pál Gyöngyi

A következő lapszám megjelenik:
2023. január 19.

Rafinált fotocella, „jóleső” túrák és a zuhanyzó bosszúja

Amikor az ember lánya szervezésre adja a fejét, szinte elkerülhetetlen, hogy a megfeszített munkát fel ne dobja egy-egy váratlan vicces történet. Ilyenkor egy pillanatra megfelelkezünk a szervezéssel járó stresszről és felelősségről, önfeledten, hasunkat fogva nevetünk, röhögünk, kacagunk, hahotázunk a poénos eseményeken. Az idejű siversenyekre, teljesítménytúrákra és a vándortáborra is bőven kijutott a humoros sztorikból. Ezeket hétköznapi titokként őriztük, hogy ki ne derüljön a nagyközönség számára, most viszont lerántjuk a leplet a történetekről, és szíveszterit külön számunkban megosztunk néhány kulisszatitkot, hogy az olvasók nevetőizmait is megdolgoztassuk. A történet szereplőit pedig nagyon szépen megkérjük, legyenek szívesek nem megértődni, hiszen az év utolsó napján semmit nem szabad túl komolyan venni.

KISMIHÁLY BOGLÁRKA

Ha serényebb lettem volna idén, megfogadva Edit tanácsát, már januártól elkezdtem volna feljegyezni a vicces történeteket, amelyekkel a különböző EKE-rendezvényeken találkoztam. Természetesen a nagy rohanásban sosem szánok időt az ilyen jelentéktelennek tűnő feladatokra, mindig tologatom magam előtt, hogy majd holnapról elkezdem feljegyezni az aranyköpéseket, pedig ha most előszedhetném azt a nem létező listát, négy újságoldal hasábjait is megtölthetném.

Síverseny diszkriminatív mérőberendezéssel

Néhány évvel ezelőtt a kolozsvári EKE úgy döntött, befektet egy professzionális fotocellás mérőberendezésbe, hogy vetélkedőkön ne kelljen többé külsősöket beszervezni bíráskodásra. Bár nagy reményeket fűztünk a berendezéshez, hamar rá kellett jönnünk, hogy tákolmányt szótak ránk, olyan instabil rendszert, amely pengeélen táncol és bármelyik pillanatban elvérezhet. Egyik évben például a verseny előtti napon dobták be a törölközőt, így Neda Tamásnak egész éjszakája ráment a bütykölésre, hogy valamennyire működőképesse tegye. Az elmúlt két évben sikerült picit jobban rendbe szedni, de még így is cserben hagyott néhányszor. Például volt olyan helyzet, hogy nem indult el az időmérés, vagy a célban épp elszunyókált a fotocella, így nem állt meg a számláló: mindkét esetben újra kellett csúsztatni a csalódott versenyzőnek. Ez viszont még semmi ahhoz képest, ami a tavalyi gyereksíversenyen történt, a berendezés ugyanis annyira megmakacsolta magát, hogy az egyik leányzót többszörösen megtréfálta. Sőt meggyőződéssel állíthatom, hogy diszkriminatív érzésektől fűtve hozta meg döntését, amikor elhatározta,

hogy ha török, ha szakad, ennek a lánynak nem fogja megmérni az idejét. Pedig annyira le akarta aratni a babérokat, olyannyira égett a győzelem vágya a szemében, hogy a harmadik és egyben utolsó próbálkozás végén hatalmas eséssel zúgott be a célvonalba. Szurkolótáborá-

Pushbike és bevállalós lelkész a Jókain

Minden évben a Jókaiával nyitjuk meg a teljesítménytúra-szezont, így mondanom sem kell, hogy az izgalomból bőven kijut: vagy azért aggódunk, hogy el ne mossa a májusi eső a rendezvényt, vagy azért, hogy el ne törje valaki kezét-lábát a Székelykő csúszós szikláin. Sajnos mindkettőre volt már precedens előző években. A többi eseményünkkel ellentétben pedig nem az a kérdés, hogy lesz-e elég résztvevő, hanem inkább azért aggódunk, hogy lesz-e elég szervező, aki az 500+ túrázót menedzselje.

Idén úgy döntöttünk, hogy a Várfalva és Székelykő közötti gyalogos útvonal szakaszát kerékpáron szamaragolva je-

met, mint akkor, nem is beszélve az állandó tologatásról. Az utóbbiért külön elismerést kaptunk a Stravától pushbike kategóriában (nem is tudtuk, hogy ilyen sportág is létezik ebben az applikációban...), és mondanom sem kell, hogy másnap az utolsó legkisebb izomcsoportom is sajtott az izomláztól. Amikor felértünk a nyeregbe, tényleg megkönnyebültünk, hogy végre a nehezén túl vagyunk, lefelé már repülni fogunk. Akkor még nem sejtettem, hogy repülésre esetemben nem csak képletesen kell gondolni, ugyanis az első nagyobb lejtőn kissé megcsúszott a kerék, én pedig reflexből mindkét féket erősen meghúztam. Sejtethetitek, hogy a másodperc töredéke alatt már a földön hevertem kissé sokos állapotban kiterülve, a bicikli rajtam, az egyik lábam termé-

lápák távoli fényére is hamarosan figyelmesek lettünk. Kiderült, hogy a három kitarató túrázó egyike Rác Norbert unitárius lelkész, aki előző években családjával a gyalogos 10-es változaton vett részt. Meg is lepődtünk, hogy ahhoz képest idén bevállalta az 55 km-es távot, de hát biztosan sokat edzett az elmúlt egy évben, gondoltuk. Aztán 22 óra 18 perckor végre megérkeztek, mi pedig vastappsal fogadtuk őket hősies kitarásukért. Sajnos, az üstöt és a maradék gulyást addigra már elszállították, cserébe felpakoltuk őket banánnal, almával, müzliszelettel és nápolyival. Nem sokkal a túra után derült ki, hogy szegény Norbi igen-csak ritkán szokott túrázni, és egy meggondolatlan pillanatában döntött úgy, hogy bevállalja a Jókai leghosszabb útvonalát, mondván, csak nem lehet olyan nehéz. Másnap alig tudott felmenni a szöszökre, a talpán pedig nem maradt négyzetcentiméter, amelyet ne borított volna víz-hólyag.

Akkor szalagozunk, amikor „jólesik”

Az idejű Bánffy-teljesítménytúra előtti napokban bevállaltunk két túravezetést az Apáczai-líceum diákjainak a Zöld héten. Hiába volt június, elvárásainkra fittyet hányva az időjárás szomorkás novemberi hangulatát rántotta elő tarisznyájából. Az első napi kiránduláson még valamennyire megkegyelmezett, nem vert végig esővel, kedvesen megvárta, amíg erdőbe értünk, és csak utána zendített rá, helyette viszont sűrű ködfelhővel takarta be a tájat, hogy semmit ne lássunk a Kis-Maguráról élénk tárló panorámából. A tizenegyedikesek ennek ellenére nagyon élvezték a túrát, még a sáros, dagonyás, csúszós ösvény sem tántorította el őket. Időjárás uraság viszont úgy döntött, hogy a hatodikosokkal már nem lesz ilyen nagylelkű, így a másnapi túrán szinte végig vert az eső. A Szent János-kúthoz vezető mezőn, a derékig érő fűben a cipőm már az elején felmondta a szolgálatot, így a táv hátralevő részét vízben tocsogva teljesítettem. A dagonyás, csúszós részek ezúttal sem maradtak el, így volt nadrág, ami esés áldozatává vált. A Szent János úton visszafelé viszont már az sem zavart, hogy a mellettünk elhaladó autók az óriási pocsolványokon teljes sebességgel átgázolva hideg zuhannyal jutalmaztak, hiszen addigra szinte mindannyian teljesen átázunk. A buszon hazafelé furcsa látványt nyújthattunk

Ági, ne haragudj ránk az ártatlan „kis” pancsolásért

ból nagy felháborodást váltott ki, hogy milyen dolog ez, biztosan akarattal elrontottuk a fotocellát, hogy kedvencük ne nyerhessen, ezt pedig csak tétézte a nagy esést követő színházi jelenet. Persze, a vád teljesen alaptalan volt, hiszen a többi 90 versenyzőnek érdekes módon sikerült megmérni az idejét, csak neki nem. A hivatalos sztori úgy szól, hogy versenyzőnk élénkciklámén síruháját a fotocella valamiért nem érzékelte, és emiatt nem állt le automatikusan az időmérés, de szinte biztos vagyok abban, hogy a mérőberendezésnek nagyon szúrta a szemét a túlzott nyerni akarás és gőgösség, így csak azért sem volt hajlandó megmérni a tüzes kisasszony idejét. Aki nem hiszi, az kérdezze meg Időmérő uraságot.

lezzük ki, mert milyen vagány lesz majd leszáguldani a nyeregből Torockószentgyörgyre, és simán visszatekerhetünk az autónkhoz, nem kell senkinek értünk jönnie. Már az első emelkedőnél szembesülnünk kellett elképzelésünk túlságosan idealisztikus voltával, hiszen a helyett, hogy a bicó megkönnyítette volna haladásunkat, inkább hátráltatott, és a szalagokat is körülményesebben tudtuk felagatni a fákra. Amikor végre felszusszanhattunk volna, hogy elértünk az egyenesebb terephez és probléma nélkül tekerhetünk, hadiállapotok fogadtak: fakitermelők szántották fel a gyönyörű erdei utat, így kerülgetnünk kellett az árkokban keletkezett tavakat és a sáros-dagonyás terepet. Azt hiszem, sosem emelgettem annyit a 16 kg-os bicikli-

szetellenes módon összetekeredve a járművel, s néhány másodpercig mozdulni sem mertem, attól tartva, hogy valamelyik végtagom eltört. Hál' istennek végül megúsztam néhány karcollással, szegény GPS-tok viszont nem úszta meg ilyen könnyen, a szép bórtpánt elszakadt, így nem tudtam többé a bicikli kormányára rögzíteni.

Ha azt gondolnátok, hogy nincs ennél extrémebb, mint biciklivel kijelölni a gyalogos útvonal egyik legnehezebb szakaszát, akkor még nem hallottátok a bevállalós lelkész sztoriját. Történt ugyanis, hogy az idejű Jókain három túrázót tükön ülve vártunk a torockói célban sötétedés után. Miután sikerült felvennünk velük a kapcsolatot, megnyugodtunk, hogy végre lefelé tartanak a Székelykőn, és a fej-

sáros cipőkkel, esőkabátban, ázottkutya-szagot árasztva, szerencsére, nem szállítottak le.

Mintha nem lett volna elég a hét eleji két ázás, június 17-én ismét szakadó esőben indultunk útnak kijelezni a Bánffy-telepítésnyitúra gyalogos útvoalait. Sajnos, a túrázásra alkalmas cipóm addigra nem száradt ki, így sportcipőben kellett útnak indulnom. Bár vízállóként hirdetik az illető lábbelit, van az a kitartó eső, amely felülírja ezt a hasznos jellemzőt, így az első egy-két kilométer után ismét vízben tocsogva battogtam a zuhogó esőben. Anikó bakancsa tovább bírta a próbatételt, ám a végén az övé is feladta a harcot, így sorsunkba beletrődve róttuk a kilométereket, a végére pedig már hozzászoktunk a kellemetlen érzéshez és a víz is kezdett felmelegedni cipőnkben. Miután mindhárom csapatunk hősiesen teljesítette a számára kiosztott útvonalszakaszt, újfent csapzott kutyaként tértünk vissza a ház melegébe. Vasárnapra gyönyörűen kiderült, így a hátralevő rövid szakaszokat már napsütésben jelezhetjük ki. Bezzeg, ha tudtuk volna (khm..., hittünk volna az előrejelzésnek...), az egész akciót elhalasztjuk vasárnapra, de akkor most miről szólna ez a beszámoló? A sztorihoz még tartozik egy csavar: az esőzések miatt igen csak megnőtt a Székelyjő-patak, amelyen átvezet a két hosszú gyalogos változat, így utolsó percen módosítanunk kellett az útvonalat, amiről e-mailben értesítettük a jelentkezőket. Ennek ellenére a célban több résztvevőtől is megkaptuk, hogy a 35 km-es táv 37-re szaporodott, a 22 km-es pedig 24-re, ráadásul közben kiderült, hogy a túra napjára lepadt a patak, és simán felállíthatuk volna az EKE-hídat, de akkor már késő bánat volt.

Táboriharang-baki, ad hoc helyszínváltoztatás, tusolós repülés

Ha versenyt hirdetnénk idei rendezvényeink között, kétségkívül a 30. EKE Vándortábor nyerné el a legtöbb vicces történetet felvontató esemény díját. Már a tábori előkészületek során találkoztunk tucatnyi váratlan, olykor vicces, máskor tragikomikus élethelyzettel. Például, amikor Ági elküldte Botondot átvenni „néhány” csomag nyomtatványt, s kiderült, hogy több mázsányi kiadványról van szó, amit egyedül kellett bepakolnia, vagy amikor táborépítésnél a hivataltól küldött munkások inkább hátráltatták, mint segítették a vízszelés folyamatát, vagy amikor szegény Anikónak vízhányag lett az ujjára a több ezer ételjegy ollóval való felvágosása miatt. Aztán augusztus elején elkezdődött a tábor, és napról napra érkeztek az újabb vicces sztorik, amelyeket nagyrészt éjszakánként osztottunk meg egymással, lefekvés előtt. A teljesség igénye nélkül csak néhányat említek a gazdag repertórból.

A tábor egyik legnagyobb kihívását a regisztráció menedzselése jelentette, amit szegény Kardos Zsuzsa vállalt. Azt hiszem, kismillió alkalommal megbánta a napot, amikor igent mondott a felkérésünkre, hiszen a résztve-

vők furcsábbnál furcsább kérdésekkel és megjegyzésekkel próbálták az örületbe kergetni. Többen is megkérdezték tőle, hogy van-e Sztánán bankautomata vagy pénzváltó, és ha nincs, erről miért nem értesítettük őket, és most hogyan jussanak be Bánffyhunyadra, s miért nem lehet forintban fizetni, és, és... Többen is próbáltak nála túrát cserélni, amikor megtudták, hogy a Mísid völgye vonatos túra, vagy amikor rájöttek, hogy a Kapusi-szorosba hirdetett kirándulás nem honismereti, de olyan résztvevő is volt, aki feliratkozott a kerékpáros túrára, és megjelent reggel az indulás helyszínén bicikli nélkül, azt gondolva, hogy azt majd a szervezők biztosítják. Olyan felháborodott résztvevő is akadt, aki visszaszaladt, s szinte a szervezőkhöz vágta az ajándékba kapott mágneseket, hogy azok rosszak, nem tapadnak, s kér helyettük másikat. (Csak zárójelben említem meg, hogy a mágnesek egy része tényleg hibás volt, pontosabban a másik oldalára ragasztották a matricát, így a szabadon maradt oldala nem tapadt, de szerencsére erre csak a tábor után jöttünk rá, így a tudatlanság égi áldás elve alapján nem kellett még emiatt is idegeskednünk.) Volt anyuka, aki megkérdezte, hogy a gyerek-túrán részt vehet-e babakocsival, mert gyakran szokott így túrázni kicsinyével, és sajnos nem tudtuk meggyőzni, hogy ez a terep nem lesz a legmegfelelőbb számukra.

Az EKE-harangról szintén külön történetet lehetne szólni, hiszen a 2019-es tábor után nyomtalanul eltűnt, és nem sikerült kinyomozni, hogy pontosan mi történt vele (csakis az ufók vihették el), ezért idén újat készítették helyette, ami Ági legnagyobb meglepetésére sokkal kisebb lett, mint az eredeti. Ráadásul nem sikerült rendesen felfogni és kiegyensúlyozni, így amikor behelyezték a haranglába, vagy jobbra dőlt vagy balra, de sehogy sem lehetett szépen mozgatni. Sajnos, a húzogatóshoz szükséges lánc is lemaradt róla, így egy-egy random madzagot kötöttek a két végére, amit valószínűleg nem teszteltek rendesen. Ugyanis amikor a nyitőünnepségen a lelkes gyerekhad megrohmozta a harangot, versengve, hogy ki szólaltassa meg először, a negyedik húzásnál az egyik madzag leszakadt, és mindenki hangos kacagásban tört ki. Szervezőkként számunkra nagyon kínos volt a helyzet, de amikor a második próbálkozásra sem sikerült rendesen megszólaltatni, már mindannyian együtt nevtünk.

A szerda esténket spontán programváltoztatás tette emlékezetessé, ami több vicces esetet is generált. Magam is azt hittem, hogy lekéstem Marosán Csaba előadásáról, mert amikor odarohantam a Kós Károly-emlékházhoz, egy lelket sem találtam. Sorstársakkal is találkoztam, akik szintén nem értesültek a változtatásról, aztán együtt kiderítettük, hogy a táborhelyszínen felállított színpadon kell Csabát keresni. Mások elsétáltak a kultúrotthonhoz, és toporogva állították Kardos Zsuzsának, hogy a táncház igenis ott lesz, mert azt írja a programban, pedig ők is láthatták, hogy a műházban felállított regisztrációs asztalokat senki nem mozdította el helyükről. A történet tovább bonyolódott, amikor a tánc-

ház is átköltözött a színpadhoz, a zenészek pedig az Ági által beígért négy mikrofont és a hangosítást kérték. Kiderült, hogy csak két mikrofon van, az egyiket pedig a hangosítással együtt át kell szállítani a rendezvény-sátorba, ahol Varga Csaba Nanga Parbat-előadása lesz egy időben a tánc házzal. Lassan már senki sem értette, hogy mi történik, Marosán Csaba előadása a tervezetthez képest elhúzódtott, az önkéntesek nagy része felszívódott, így Boér Botondnak nem volt más választása, meg kellett kérnie magát Varga Csabát, hogy segítsen berendezni előadásához a helyszínt. Miután kiválasztották a sátor megfelelő falát a vetítésre, rájöttek, hogy a fotóverseny néhány kifüggesztett alkotása zavarná a bemutatót, így elkezdtek leszedgetni a képeket. Néhány másodperc után derült égből villámcsapásként megjelent Bozsoki Adrienn, a kiállítás szervezője, aki felháborodottan vonta kérdőre Botondot, hogy miért nyúltak hozzá a képekhez, és neki amúgy sem szólt senki, hogy itt lesz a vetítés. Ezen a ponton már egyikünk sem tudta, hogy sírjon vagy nevesse, közben gyűltek az emberek a sátorban, gyorsan be kellett szerelni a technikát, a félhomályban áthordani a színpadról a hangosítást, Botond meg sopánkodott, hogy az előkészületekkel pont az ilyen helyzeteket szerette volna elkerülni. Végül a zenészek beletörődtek, hogy nem lesz hangosításuk, és Pillich Balázs megpróbálta torkát megköszörülve hangosabban elmagyarázni a néptánc lépéseket, de mindent egybevetve még így is óriási sikert aratott a stílusosan, mezőn szervezett tánc ház. Varga Csaba előadásának helyszíne is valahogy időben elkészült, a Nanga Parbat-expedícióról szóló izgalmas beszámolója pedig minden stresszt és idegeskedést elfeledtetett.

Utolsó sztorim garantáltan mindegyiket lepipálja a fentiek közül. Még 2022 augusztusában, amikor felmerült, hogy mi szervezzük a 30. EKE Vándortábor, többször is elhangzott az országos vezetőtanácsi gyűlésen, hogy bizony, az igények megváltoztak, a táborozók egyre több kényelemre vágnak, így a zuhanózkodás muszáj mindenképp jól megoldani. Az országos EKE egyik tagja váltig állította, hogy nem is olyan fontosak a tusolók, felesleges sok pénzt költeni a bérlésre, s egyébként is, ki lehet bírni néhány napot tusolás nélkül. Közben teltek a hónapok, és sikerült szép kis tervet kidolgozni az összeszerelhető mobiltusolóról, ami a táborig el is készült. Történetünk főhőse is ellátogatott a táborba, szemügyre vette, és megdicsérte a tusolókat, de továbbra is kötötte az ebet a karóhoz, hogy számára nem fontos, ő nem is fog zuhanózni. Aztán szombaton megmagyarázhatatlan okból váratlan pálfordulás történt, és úgy döntött, mégis kipróbálja azt a híres tusolót. Minden szépen zajlott, rendje és módja szerint, ám amikor szeretett volna kilépni a tusolóból, véletlenül megcsúszott, nekiesett az ajtónak, letörte a kis akasztós zárat és magatehetetlenül kirepült egy szál ádamkosztumban. Szerencsére, nem sok szemtanúja volt a kínos esetnek, amit utólag már kacagva mesélt, és együtt szórákoztunk a tusoló bosszúján.

KISMIHÁLY BOGLÁRKA

Háromszor áztunk szét tíz nap alatt

LŐRINCZ FERENC

Könyörgöm, szabadíts meg a tortától!

LŐRINCZ FERENC

A síversenyek egyik leglátványosabb fináléja, háttérben a szeszélyes mérőműszerrel